

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **D. M.**, zastoupený JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou se sídlem Sovova 709/5, Litoměřice, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 7. 2015, č. j. 22 A 104/2013 - 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Magistrát města Prostějova (dále též „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 4. 7. 2013, č. j. PVMU 82566/2013 16a, sp. zn. OÖZ2 1667/2013 Hu, uznal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 14. 5. 2013 v 10:29 jel jako řidič motorového vozidla Škoda Octavia, reg. zn. X; SPZ po rychlostní komunikaci R46 ve směru Olomouc – Vyškov, kde mu byla v prostoru km 29 naměřena rychlost jízdy 159 km/hod, přičemž v daném úseku byla dopravní značkou B 20a povolena maximální rychlost 100 km/hod, čímž překročil po odečtení možné odchylky měřícího zařízení ve výši 3 % rychlost jízdy mimo obec o 54 km/hod. Za spáchaný přestupek byla žalobci podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a podle § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním

provozu uložena pokuta ve výši 7000 Kč a podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích a podle §125c odst. 5 zákona o silničním provozu mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců.

Proti správnímu rozhodnutí podal žalobce dne 30. 7. 2013 odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 9. 2013, č. j. KUOK 75448/2013, sp. zn. KÚOK/72216/2013/ODSH-SD/7471, bylo odvolání jako nedůvodné zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, které krajský soud vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil v záhlaví uvedeným rozsudkem, a to jednak pro vady řízení, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a jednak z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud shledal pochybení v tom, že se správní orgán prvního stupně nevypořádal s vyjádřením žalobce ze dne 4. 7. 2013, označeným jako „vyjádření k řízení“. Soud dále konstatoval, že ze strany žalovaného nebyly řádně a přezkoumatelným způsobem vypořádány námitky žalobce týkající se nedodržení předepsaných postupů měření k návodu k použití zařízení měřícího rychlost. Ostatní žalobní námitky neshledal krajský soud důvodnými.

II. Kasační stížnost

Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost pro nesprávné posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Stěžovatel uvedl, že námitky žalobce uvedené ve „vyjádření k řízení“ byly vypořádány v odvolacím řízení, což pokládá za dostačující; nebylo nutné, aby námitky vypořádal již správní orgán prvního stupně, neboť řízení před správním orgánem prvního stupně a řízení odvolací tvoří jeden celek. Stěžovatel poukázal na skutečnost, že „vyjádření k řízení“ bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno v den nařízení ústního jednání, tj. v pátek 4. 7. 2013 v 15.56 hod, tedy „zcela zřejmě po pracovní době“. Podle stěžovatele *„je technicky nemožné písemnost předanou na podatelnu úřadu, která vyznačuje, že písemnost byla vypravena, na základě e-mailu tuto vzít zpět za účelem vyhodnocení a doplnění námitek zmocněnce žalobce.“* Stěžovatel v této souvislosti uvedl, že zmocněnec žalobce Ing. J. je znám jako zmocněnec, jehož procesní strategií je zahlcování správních orgánů obecnými námitkami zasílanými na poslední chvíli s cílem zpochybnit zákonnost postupu správních orgánů; takové jednání je zneužitím práva a nemá dle stěžovatele právo na soudní ochranu.

Stěžovatel nesouhlasí rovněž se závěrem krajského soudu o nedostatečném vypořádání námitek žalobce vznesených proti dodržení návodu k obsluze měřícího zařízení a přičítá jej neznalosti návodu k použití k uvedenému měřicímu zařízení. Podle krajského soudu zmocněnec žalobce vykládá návod k použití měřícího zařízení RAMER 7CCD účelově a námitky, jimiž zpochybnil metodu a fyzikální princip, na kterých měřící zařízení funguje, jsou jen obecného charakteru. Konkrétní námitku, že byl překročen limit úhlu měření, žalobce nijak nedoložil, a jeho tvrzení je bezostyšné. Pokud by se v měřícím svazku a jeho blízkosti nacházela další jedoucí vozidla, která by zasahovala do anténního diagramu radarové hlavy, byla by vyloučena přesnost měření. K takové situaci ale

pokračování

v projednávaném případě nedošlo. Z fotografie pořízené měřícím zařízením je zcela zřejmé, které vozidlo bylo měřeno, a skutečnost, že se toto vozidlo nenachází uprostřed fotografie, nemůže výsledky měření zpochybnit. Nákladní vozidlo, jehož rychlost byla podle žalobce ve skutečnosti měřena, bylo zakryto vozidlem žalobce a je zcela vyloučeno, aby se jednalo o měřený subjekt; navíc je nereálné, aby nákladní vozidlo vyvinulo rychlost 159 km/h. Ze shora uvedených důvodů proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Ze správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti. Žalobci bylo dne 19. 6. 2013 doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení a předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 4. 7. 2013 v 8:30 hod. Podle protokolu o ústním jednání ze dne 4. 7. 2013 se tohoto dne konalo ústní jednání o přestupku, k němuž se dostavil zmocněnec žalobce Ing. M. J. Zmocněnec žalobce byl podrobně seznámen s obsahem spisu a po seznámení se spisovým materiálem požádal o „lhůtu na rozmyšlenou“, neboť považoval za nutné seznámit se se všemi podstatnými okolnostmi, které souvisejí se spáchaným přestupkem; dále požádal správní orgán o kopii spisového materiálu. Správní orgán prvního stupně obratem předal kopii spisové dokumentace zmocněnci; pro odročení jednání neshledal správní orgán důvod. Bylo provedeno dokazování listinami, které byly součástí správního spisu; zmocněnec žalobce uvedl, že se k důkazům nebude vyjadřovat. Dále z protokolu vyplývá, že správní orgán prvního stupně shledal žalobce vinným ze spáchaní přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu. Rozhodnutí o přestupku č. j. PVMU 82566/2013 16a, sp. zn. OoZ2 1667/2013 Hu, vyhotovil správní orgán prvního stupně dne 4. 7. 2013; ze správního spisu není zjistitelné, kdy bylo rozhodnutí vypraveno. Dne 4. 7. 2013 v 15:55 bylo správnímu orgánu prvního stupně elektronickou cestou doručeno podání žalobce učiněné jeho zmocněncem bez zaručeného elektronického podpisu nazvané „vyjádření k řízení“, které obsahovalo „prvotní vyjádření ve věci“; toto podání bylo následně potvrzeno podáním se zaručeným elektronickým podpisem dne 10. 7. 2013.

Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že pominul skutečnost, že vyjádření žalobce ve věci mu bylo doručeno v den nařízení ústního jednání, tj. v pátek 4. 7. 2013 v 15:56 hod, zcela zřejmě po pracovní době. Dále uvedl, že není technicky možné vzít zpět písemnost předanou na podatelnu, která vyznačuje, že písemnost byla vypravena. Těmto námitkám nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit.

Nejvyšší správní soud souhlasí s argumentací krajského soudu, který poukázal na § 36 odst. 1, 2 správního řádu, podle kterého účastníci mají právo vyjádřit v řízení své stanovisko a jsou oprávněni navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Jak krajský soud správně konstatoval, klíčovým v daném kontextu je okamžik vypravení prvostupňového rozhodnutí, tedy předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k jeho doručení. Stěžovatel sice namítl, že nebylo technicky možné vzít zpět písemnost předanou na podatelnu, stejně jako v žalobě však neuvádí, kdy bylo prvostupňové rozhodnutí vypraveno. Ze spisové dokumentace tato skutečnost nevyplývá, neboť doložka „*Vypraveno dne:*“, kterou se na písemnosti nebo poštovní zásilce vyznačí datum vypravení písemnosti, na prvostupňovém rozhodnutí vyznačena nebyla. Nelze proto postavit najisto, kdy bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vydáno a argumentace stěžovatele, že námitky žalobce nevypořádal proto, že byly doručeny „až“ v pátek 4. 7. 2013 po pracovní době je bezpředmětná, jestliže nelze ověřit, kdy bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno. Určující není ani okamžik, kdy bylo prvostupňové rozhodnutí doručeno žalobci, i když lze souhlasit s krajským soudem, že skutečnost, že žalobci resp. jeho zmocněnci bylo rozhodnutí doručeno dne 11. 7. 2013, resp. 12. 7. 2013, napovídá spíše tomu, že rozhodnutí bylo vypraveno později než dne 4. 7. 2013. Lze proto uzavřít, že žalobce využil včas svého procesního práva vyjádřit své stanovisko v řízení a správní orgán prvního stupně pochybil, jestliže námitky ve vyjádření vznesené v rozhodnutí nevzal v potaz. Postup správního orgánu prvního stupně bylo nutno hodnotit jako vadu řízení před správním orgánem, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.) a krajský soud postupoval správně, když i pro tuto vadu žalobou napadené rozhodnutí zrušil.

Se shora uvedeným souvisí i další námitka stěžovatele, která se týká nesprávného posouzení otázky porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Podle stěžovatele řízení před správním orgánem prvního stupně a řízení odvolací tvoří jeden celek a bylo dostačující, jestliže námitky žalobce vznesené ve „vyjádření k řízení“ ze dne 4. 7. 2013, byly vypořádány v rámci odvolacího řízení. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že v rámci jednotnosti správního řízení bylo dostačující, pokud námitky vznesené a opomenuté v prvostupňovém řízení, vypořádal v řízení odvolacím.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatele, že žalobce při podání „vyjádření k řízení“ dne 4. 7. 2013 volil obstrukční postup s cílem zahltit správní orgán obecnými námitkami zasílanými na poslední chvíli. Zástupce žalobce je popsanou procesní strategií znám a stěžovatel má za to, že ze strany žalobce tímto postupem došlo ke zneužití práva, kterému nelze přiznat soudní ochranu. Nejvyšší správní soud v projednávaném případě obstrukční jednání žalobce nezjistil. Zákon nerozlišuje podání „na poslední chvíli“; žalobce měl právo se k věci vyjádřit po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a žalobce tohoto oprávnění využil dne 4. 7. 2013 podáním vyjádření bez kvalifikovaného podpisu. Jakmile nekvalifikované podání včas potvrdil, stalo se perfektním a správní orgán byl povinen se jím zabývat. Je přitom nepodstatné, z jakého důvodu bylo vyjádření podáno sice ve lhůtě, ale „na poslední chvíli“. Námitka obstrukčního jednání žalobce není důvodná.

Pokud jde o nesouhlas žalovaného se závěrem krajského soudu o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí, posuzoval zdejší soud, zda se stěžovatel

pokračování

v napadeném rozhodnutí skutečně dostatečně vypořádal s námitkami týkajícími se možného nedodržení návodu k obsluze měřicího zařízení, jak to tvrdí v kasační stížnosti.

Žalobce již ve správním řízení zpochybňoval výsledky měření rychlosti, které nebylo provedeno v souladu s návodem k použití. Namítal, že:

- úhel radaru byl +/- 40° až 45°, což je víc, než připouští návod k použití,
- uprostřed fotografie pořízené měřícím přístrojem je nákladní vozidlo jedoucí v protisměru a je zřejmé, že bylo měřeno toto nákladní vozidlo, nikoliv vozidlo řízené žalobcem,
- v prostoru měřicího svazku se nacházelo zábradlí středového dělicího pásu konstrukce dálničního typu, které z jedoucího vozidla „dává efekt pohybujícího se předmětu“, což vylučovalo přesnost měření,
- nebyl dodržen stanovený minimální odstup od měřeného vozidla a minimální délka přímého úseku,
- je šířka svazku antény 5°, tedy byl mnohonásobně překročen limit úhlu měření stanovený manuálem výrobce.

Stěžovatel vypořádal shora uvedené námitky slovy: „obviněný nedokládá žádné faktické skutečnosti, které by měly zjištěný stav tak, jak byl zaznamenán pomocí kalibrovaného měřiče rychlosti, zvrátit“ a: „zpochybňovaná jednotlivá technická data s odvoláním se na návod k použití a rozpory s tímto, jenž žalobce odvozuje z pořízené fotografie měřeného vozidla, lze považovat za spekulativní, cílenou a konstruktivní „deformaci“ pořízeného důkazu“. Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem konstatuje, že takové obecné odůvodnění nelze akceptovat, neboť se vůbec nezabývá podstatou námitek a žádným způsobem nevyvrací konkrétní pochybnosti vznesené žalobcem. Jestliže stěžovatel považoval vznesené námitky za spekulativní, měl tento svůj závěr podložit konkrétními argumenty například tak, jak to učinil v kasační stížnosti, kde uvedl mj.: „Je pravdou, že pokud by se v měřícím svazku a jeho blízkosti nacházela další jedoucí vozidla případně překážky, které by zasahovaly do anténního diagramu hlavy, byla by vyloučena přesnost měření. Z logiky věci vyplývá, že tyto „překážky“ musí být mezi měřícím zařízením a měřeným objektem, což v daném případě není. Pokud bychom přistoupili na argumentaci žalobce, bylo by měření rychlosti v zastavěné oblasti nebo místech, kde jsou svodidla, vyloučeno“, a dále: „Samotná skutečnost, že vozidlo se nenacházelo uprostřed fotografie, nemůže výsledky měření zpochybnit. Nákladní vozidlo, o kterém žalobce tvrdí, že bylo měřeno, je zakryto vozidlem Škoda Octavia a je tedy vyloučeno, aby se jednalo o měřený subjekt. Navíc je nereálné, aby nákladní vozidlo vyvinulo rychlost 159 km/h.“ Jak již Nejvyšší správní soud několikrát uvedl, vady rozhodnutí spočívající v nedostatku odůvodnění nelze zhojit až v podané kasační stížnosti nebo ve vyjádření k žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, čj. 3 As 51/2003 - 58, nebo rozsudek ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71; vše dostupné na www.nssoud.cz).

Stěžovatel se závěrem o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí nesouhlasí a v kasační stížnosti vytýká krajskému soudu neznalost návodu k použití k měřicímu zařízení RAMER 7CCD, avšak tato námitka není namístě. Nejvyšší správní soud připomíná, že krajský soud nepolemizoval se skutkovými a právními názory stěžovatele ohledně postupu při měření rychlosti a ani nepředjímal důvodnost námitek vznesených žalobcem, ale hodnotil způsob, jakým byly vypořádány, a ten považoval za nedostatečný. Jinými slovy, krajský soud napadené rozhodnutí stěžovatele pokládal za nepřezkoumatelné, neboť

stěžovatel dostatečně neodůvodnil, tedy nevyargumentoval, proč předmětné odvolací námitky považoval za liché. Zároveň krajský soud ve svém rozhodnutí nehodnotil, zda byl skutkový stav správními orgány zjištěn bez důvodných pochybností a v dostatečném rozsahu (§ 3 správního řádu). Ani Nejvyšší správní soud na tomto místě nehodlá žádným způsobem spekulovat, zda tvrzení žalobce, kterými zpochybňuje průběh a výsledek měření rychlosti, se zakládají na fyzikálně korektních úvahách, anebo nikoli. Bylo na správních orgánech, aby se těmito tvrzeními zabývaly a posoudily, zda nějakým způsobem mění či zpochybňují skutkové závěry, k nimž dospěl správní orgán prvního stupně.

S ohledem na všechny výše uvedené závěry Nejvyšší správní soud konstatuje, že žádná z námitek obsažených v kasační stížnosti neobstojí. Zdejší soud proto kasační stížnost zamítl dle § 110 odst. 1, věta druhá s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalobci, u něhož však nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. června 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu